

Nr 286.

Av herrar **Lindhagen** och **Persson** i Norrköping, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition, nr 22, med förslag till lag
om expropriation m. m.*

Uti den av undertecknade m. fl. väckta motionen nr 271 i anledning av proposition nr 22 med förslag till lag om expropriation återopades till stöd för framställningen de motiv, som anförts i enahanda ämne uti motionen nr 124 i andra kammaren vid 1915 års riksdag.

På förekommen anledning anse vi oss emellertid här böra återgiva denna motivering, som i huvudsaken hade följande avfattning:

»Det i nya tiden, som kräver den främsta uppmärksamheten i spörsmålet om expropriation, är *den sociala expropriationen* eller angelägenheten att skaffa folket jord för sina mångahanda behov, där jord ej kan överkommas för rimligt pris eller icke alls står att förvärva.

Visserligen hänvisas ibland till att detta behov bör fyllas av statens mark. Detta är också riktigt så till vida att, där staten har stora domäner, böra dessa disponeras för att på ett betryggande sätt varaktigt tillgodose förefintlig efterfrågan på jord. Men detta är icke tillräckligt. Statsjord finnes icke i avsevärd omfattning på alla orter. Därför måste även de större enskilda domänerna stå till buds vid trängande behov. I all synnerhet framträder detta såsom ett rimligt anspråk i de omfattande trakter av landet, där staten skänkt bort sin jord till näringarna och andra folkliga ändamål, men syftemålet förfelas genom den enskilda företagsamhetens ingripande i syfte att förvandla denna jord till bolagsegendom.

För närvarande finnes som bekant omfattande storgods. Den moderna industrialismen har skapat ett ofantligt jordvälde, grundat företrädesvis i landets skogsrikedom och grundlagt först av bruksrörelsen, sedan av sågverksindustrin och numera jämväl av pappersmasseindustrin och andra fabrikationer med skog som råvara, vartill kommer sockerbetsindu-

striens jordinköp. Därjämte upptagas stora trakter av vårt lands bästa jordbruksjord av fideikommissarier och andra stora gårdar, vilka jämte sitt eget jordbruk behärska en myckenhet småbruk. Stora samhällsklasser av torpare, bolagsarrendatorer och lägenhetshavare leva därför i ett tryckande beroende för att ej tala om den alldeles jordlösa lantbefolkningen, som bor inhyses. Folket kan ej gärna vänta på de mera ingripande lösningar, som kommande tider möjligen bestämma sig för. Redan nu måste befrielsen på något sätt begynna. Detta kan ske genom att icke blott en damm sättes för storgodsens vidare utveckling, utan även i mån av behov vidtages avlösning av jord ytterst genom expropriation (tvångsavlösning).

En stor uppgift bör i sistnämnda avseende själfvallet vara att för jordbrukets upprätthållande och brukarnas frigörelse från beroende i erforderliga fall och under för framtiden betryggande villkor åstadkomma *avlösning av torpare, bolagsarrendatorers och deras vederlikars jordbruk på enskilda domäner*. Till stöd härför kan ock betonas den stora bristen i nuvarande strävanden för småbruk, att man ej med allvar vill inlåta sig ens på att upprätthålla redan färdiga jordbruk, som årligen i mängd och säkerligen i vida större utsträckning, än de nya som skapas, icke blott stanna i växten utan gå tillbaka eller alldeles ödeläggas både till jord och byggnader på torp, bolagshemman och liknande domäner. Denna förödelse ses med jämnmod, därför att det enligt den fatalistiska privaträttsliga uppfattningen och de enskilda intressen, som ha gagn av densamma, icke går an att ingripa mot olyckan själv. Det är en privaträtt att hålla stora klasser av landets innevånare i ett jordbundet beroende av enskilda.

Den ifrågasatta avlösningen betyder givetvis ej, att staten skall efter expropriation själv övertaga driften av dessa jordbruk och icke heller att åtgärderna skola riktas mot alla dylika jordbruk eller ske i ett slag. Avlösningen bör äga rum i erforderliga fall och i den mån brukare finnas, som önska avlösning och äro beredda att övertaga jorden. På åtskilliga ställen ha brukarna det jämförelsevis bra, och så länge det fortfar och brukarna ej påfordra en avlösning, finnes ej anledning till ingripande. Avlösningens organisation kräver först, att statsmakten inträder såsom den ena kontrahenten och målsman för den rätts- och maktlöse jordbesittaren. Staten skall därvid tillse, att avlösning kommer till stånd i erforderliga fall; att den vidare kommer att omfatta allt, som bör höra till jordbesittningen; att den sker på billigaste villkor, så att den ej blir ruinerande för jordbrukaren; och att den familj, som suttit på jorden, i regel får företrädesrätt till densamma. Men för att ej även statsmakten här skall stå maktlös, fordras det ett yttersta maktmedel. Detta medel är expropriation. För att lagstiftningen skall skapa betryggande förhållanden för

framtiden vore det önskligt, att lagen föreskriver, att även en enskild överenskommelse, som kunnat komma till stånd mellan staten och jordägaren utan rättsliga expropriationsåtgärder, skall ha samma rättsverknningar som en dylik expropriation.

En annan tvingande nödvändighet är, att staten i erforderliga fall kan *anskaffa mark till nya jordbruk*. På många håll finnes ingen sådan jord att få, därför att jorden ligger under storgods, från vilka försäljning av olika skäl alls icke äger rum eller endast efter mannamån. På andra trakter, där jord hålles till salu, sker det oftast på spekulation till ockerpris.

All expropriation för jordbruksändamål var emellertid utesluten i 1913 års proposition, ehuru det kanske är den, som stora nödlidande befolkningslager mer än något annat längta efter. Den angelägna frågan har dock förut icke kunnat undgå att göra sig påmind i de officiella instanserna. En sådan expropriation å bolags och enskilda skogsspekulanter jord i Norrland och Dalarne föreslogs i norrlandskommitténs år 1904 avgivna betänkande. Kommitténs majoritet arbetade länge på ett förslag till lag om avlösning, ytterst genom expropriation, dels av de färdiga jordbruken med tillbehör, dels av komplettering i jord och tillbehör till jordbruk, som redan blivit på ett otillfredsställande sätt utstyckade, och dels även av mark för bildande av nya jordbruk. Slutligen bestämde sig de flesta ledamöterna för att omedelbart förorda tvångsavlösning endast för det senaste ändamålet, under det reservanter fullföljde förslaget i sin helhet. Vid 1910 års riksdag interPELLERADES dåvarande statsministern med följande spörsmål: »Ämnar regeringen ägna något intresse åt ovannämnda av norrlandskommittén jämte reservanter väckta förslag rörande skyldighet för bolag och enskilda skogsspekulanter inom Norrland och Dalarne att avstå jord åt den jordlösa befolkningen, och när kan i sådan händelse ett dylikt intresse väntas bära frukt?» Härpå svarades av statsministern, att en kommitté för att verkställa en revision av expropriationslagstiftningen tillsatts och det vore helt naturligt, att man avvaktade detta betänkande för att erfara, vilka generella förslag denna kommitté kunde komma att göra, innan man grep sig an med en specialfråga av den ömtåliga och grannliga natur som den, varom interpellanten i denna del talat. Nu föreligger detta kommittébetänkande och har varit föremål för prövning, men norrlandskommitténs vida äldre betänkande blir fortfarande åsidosatt och lämnas utan beaktande.

Under åren 1909—1913 ha i andra kammaren framburits förslag i större eller mindre omfattning om rätt till expropriation från större enskilda domäner i skäligen fall av färdiga beroende jordbruk och mark till nya jordbruk. Dessa förslag hava ännu icke vunnit riksdagens bifall.

Vidare möter den viktiga och brådskande frågan att *bereda innehavare av egna hus på ofri grund en trygg besittningsrätt även till själva marken*. Propositionen av år 1913 upptog i detta avseende, att expropriationen fick äga rum för att inom bebyggt område å ort med större sammanträngd befolkning åstadkomma tryggade bostadsförhållanden. Denna bestämmelse är föranledd av 1907 års riksdags framställning om förslag till åtgärder särskilt med anlitande av expropriation, i ändamål att vid fisklägen, stationssamhällen och andra områden på landet, där en sammanträngd befolkning bor eller kan uppstå, på ett mera tillfredsställande sätt än hittills ordna förhållandena med avseende å redan befintlig eller för samhällets utvidgning erforderlig tomtmark.

Emellertid är det uppenbarligen lika brydsamt för en person med eget hus på annans mark, även då han bor mera ensam och ej är omgiven av olyckskamrater. Dylika s. k. ensittare förekomma i stora myckenheter överallt på landsbygden och man kan därför säga, att deras åsidosättande i förslaget betyder, att landsbygdens behov blivit undanskjutet och endast de stadsliknande samhällena tillgodosetts. Sedan riksdagen avlät sin nyssnämnda skrivelse har också åtskilligt förekommit, som fäst uppmärksamheten på att man icke rimligen kan stanna vid en sådan halvständpunkt.

I torpkommitténs år 1911 avgivna betänkande har det sålunda förordats en tvångsavlösning av lägenheter på ofri grund, oavsett om lägenheterna befinna sig på områden med en sammanträngd befolkning eller icke. Denna kommitté begränsar å andra sidan, såsom det synes obehörigt, sitt förslag att omfatta allenast de fall, då marken upplåtits på minst 49 år samt tillika markens värde understiger byggnadernas. Den tillerkänner ock till skillnad från expropriationskommittén och 1913 års proposition den enskilde lägenhetshavaren lösningsrätt samt lägger bördan av förrättningen uteslutande på honom. Man förstår och vet, hur ineffektiva dylika lagstiftningar bliva. Riktigare och verkningsfullare synes vara, att i varje fall det allmänna, stat eller kommun, på lägenhetshavares begäran framträder såsom hans målsman vid förrättningen samt övertager jorden och sedan överlåter den på ett sätt som betryggar ändamalet och brukarnas rätt.

Vid riksdagarna 1911 och 1912 har vidare i andra kammaren framförts förslag bland annat om expropriationsrätt för alla dylika fall, när skäl därtill föreligga, och ej blott med de begränsningar, 1907 års riksdagsskrivelse och torpkommittén ifrågasatt. Vid 1912 års riksdag väcktes dessutom förslag om omedelbart antagande av en provisorisk lag med viss kortare giltighetstid, som medgav expropriation i skäligen fall av marken till lägenhet på ofri grund. Denna senare framställning föranledde andra

kammaren att, på lagutskottets tillstyrkan, besluta anhålla om framläggande för riksdagen skyndsammast möjligt av förslag till lagstiftning om expropriations- eller lösningsrätt för beredande av möjlighet åt ägare av byggnader på ofri grund att förvärva marken, varå byggnaderna äro uppförda. I motiveringen till denna framställan framhölls, hurusom det borde övervägas, om ej den ifrågasatta lösningsrätten lämpligen borde kunna utsträckas att omfatta även andra innehavare av byggnader å ofri grund än som avsågos i expropriationskommitténs förslag. Reservanter förordade omedelbart antagande av provisorisk expropriationslag.

Under behandlingen av 1913 års proposition uttalade sig emellertid i anledning av väckt motion riksdagens bada kamrar, att expropriationsrätten i detta fall borde omfatta mark med egna hus på ofri grund, oavsett om tomten vore belägen å ort med större sammanträngd befolkning eller icke.

I sammanhang härmed framträder behovet att *jämväl i övrigt bereda synnerligast den mindre bemedlade befolkningen tillgång på tomtmark för bostadsändamål*. Denna angelägenhet framfördes motionsvis vid 1911 och 1912 års riksdagar. Även 1907 års riksdagsskrivelse betonade, att den i skrivelsen begärda expropriationsrätten avsåg orter, där en sammanträngd befolkning bor »eller kan uppstå» och således borde tillgodose förhållandena med avseende å redan befintlig »eller för samhällets utvidgning» erforderlig tomtmark. Det är oklart om 1913 års proposition omfattade även den senare delen i denna riksdagsskrivelse. Sannolikt synes dock propositionen även här gjort en inskränkning då den talar endast om »bebyggt område».

Slutligen framträder den trängande angelägenheten om möjlighet att eventuellt genom expropriation anskaffa *tomtmark till samlingslokaler för social, politisk, religiös eller kulturell verksamhet ävensom för sådan ekonomisk verksamhet*, som omförmåles i första paragrafen av lagen om registrerade föreningar för ekonomisk verksamhet. Motioner härom väcktes i riksdagen år 1907, 1909, 1910 och 1912, ehuru de alltid strandade på första kammarens motstånd. Uti 1913 års proposition upptogs expropriationsrätt för dylika ändamål eller såsom det uttrycktes »för att bereda befolkningen eller en väsentlig del därav å en ort plats för överläggningar i allmänna frågor eller upplysande föredrag eller för anläggning till förbättrande av tillgången på livsmedel eller andra förnödenheter eller för annat företag som är ägnat att främja något dylikt ideellt eller ekonomiskt syfte av synnerlig vikt». Det var på första kammarens motstånd i denna punkt, som 1913 års förslag till expropriationslag föll i sin helhet.

En huvudfråga i en lag om social expropriation är spørgsmålet om *beloppet av den ersättning, som skall utgå för den avstådda jorden*. Denna expropriation förlorar nämligen sin sociala betydelse, om den ordnas så, att vad som avstås skall betalas dyrt och den jordsökande befolkningen även på detta sätt fortfarande avklädes in på bara kroppen för att få någon rätt att leva. Den nu gällande lagen medger expropriation endast för allmänna ändamål såsom offentliga byggnader och offentliga anläggningar samt för större enskilda företag, som äro avsedda att bliva vinstgivande. För dylika fall kan det ju vara på sin plats, att ersättningen också blir avsevärd, helst den mark, som skall avstås, ej blott kan vara obetydliga stycken av stora egendomar utan även en liten egendoms huvudsakliga areal. Vid den sociala expropriationen ställer sig saken helt annorlunda.

Det år 1913 framlagda regeringsförslaget underlät varje universellt tänkande över detta viktiga ämne. Det fanns i motiveringen ej en skynt av ansatser till och ännu mindre någon avspeglning av det erforderliga människovänliga tänkesättet, ehuru förslaget dock, såsom vi funnit, uppstår i lagtexten social expropriation i tvenne fall. För övriga ändamål avpassade ändringar i gällande ersättningsbestämmelser hade däremot till någon del influerat i förslaget. Den nuvarande föreskriften, att marken skall betalas efter vad jord av enahanda beskaffenhet i orten högst gäller, hade ersatts med bestämmelse, att löseskillingen skall motsvara fastighetens värde. Vidare stadgades, att hänsyn icke må tagas till förändring i värde, som uppstår allenast till följd av expropriationsrättens beviljande eller det avsedda ändamålets genomförande. Detta senare borde ligga i sakens natur, men gällande lags brist på uttryckligt stadgande härom lärer föranlett vacklande praxis, så att vissa expropriationsnämnder ej tagit dylik hänsyn, under det andra gjort det. Denna otydlighet blev sålunda undanröjd.

Vid jords avstående i socialt syfte tillkommer som sagt andra hänsyn beträffande ersättningen, som få åsidosättas. Även officiella erinringar därom ha förekommit, vilka, förutom sakens natur, bort giva vederbörande anledning till något närmare överbäggande av saken.

Sålunda anhöll 1907 års riksdag i särskild skrivelse, att regeringen måtte snarast möjligt framlägga förslag till ändamålsenliga lagbestämmelser i fråga om grunderna och sättet för bestämmande av de ersättningsbelopp, som skola utgivas i anledning av jords eller lägenhets avstående för allmänt behov. I motiveringen till den motion, som låg till grund för riksdagsskrivelsen, erinrades uttryckligen om de synpunkter, som vid en social expropriation måste göra sig gällande. Även utskottet

anmärkte att det vore icke nog med att värdesättningen blev jämn och objektiv. Om densamma jämväl skulle kunna såvitt möjligt träffa ett med billighet överensstämmande värde, måste, yttrade utskottet enhälligt, uppenbarligen i fråga om grunderna för värdesättningen meddelas sådana lagbestämmelser, som berättigade och förpliktade vederbörande uppskattningsnämnd att taga i övervägande alla på bestämmandet av ersättningsbeloppet inverkan omständigheter utan att vara bunden av prisstegringen å platsen.

Sälunda är det ett mycket överklagat förhållande att *arbete och kostnader, som besittningshavare nedlagt på ett jordstycke*, på allchanda sätt komma jordägaren till godo utan ersättning. Skall därför expropriationen, såsom i ett visst fall även är händelsen i det framlagda förslaget, avse att skaffa besittningshavaren äganderätt eller trygg besittning till marken, måste framför allt tillses, att han ej skall behöva betala för vad han själv åstadkommit. Torpkommittén har därför i sitt förslag intagit följande bestämmelse: »Vid värdering av lägenhet må hänsyn icke tagas till den förbättring jorden kan hava vunnit genom arbete eller kostnad, som nedlagts därå av nyttjanderättshavaren eller av föregående brukare, vilkens rätt övergått å nyttjanderättshavaren, utan skall till grund för värderingen läggas jordens skick, då den från huvudgården uppläts, i den mån sådant kan utrönas.» I anledning av den ovannämnda framställningen vid 1912 års riksdag om en provisorisk expropriationslag i fråga om marken till lägenheter å ofri grund avgavs till lagutskottets betänkande, utom en reservation för rent avslag, även en reservation till förmån för ett omedelbart bifall till förslaget, och i det lagförslag, som reservationen i följd därav innehöll, upptogs även nämnda av torpkommittén ifrågasatta föreskrift.

Den *prisstegring å marken, som ägt rum i följd av samhällets egen växt*, även kallad jordvärdestegring, bör väl icke, när sådant kan ifrågakomma, utan vidare uttagas av markens besittare och skänkas såsom god pris åt den store jordägaren. Denna prisstegring på marken har icke uppkommit genom något den senares åtgörande och vinsten blir således för honom fullständigt oförtjänt. Snarare har befolkningen själv i väsentlig mån bidragit till att skapa densamma, särskilt då den bor sammanträngd. Man kan ju säga, att jordevärdefrågan i sin allmänlighet ännu ej blivit löst av statsmakterna. Men detta är ingen anledning till att i de speciella fall, då man, såsom här, ändock kommer den inpå livet, lösa saken så, att statsmakterna blint medverka till att jordevärdet i sin helhet uttages av de mindre bemedlade för att tilläggas en enskild person, som minst av alla gjort sig förtjänt av detsamma. Detta är en betydelsefull fråga, ex-

empelvis för bebyggarna i de fyra under Krapperup i Skåne lydande fiskelägena, om vilkas expropriationsbehov år 1912 var åtskilligt tal även i riksdagen. Det bör därför inflyta i lagen en föreskrift till förebyggande av en så orimlig verkan av lagen.

Vid handläggningen 1913 av propositionen om ny expropriationslag bifölls i anledning av väckt motion av andra kammaren med stor majoritet, att i lagen hänsyn borde tagas vid ersättningsfrågans bedömande till besittningshavarens nedlagda kostnader samt jordvärdestegringen på sätt ovan sägs.

Man måste också fråga sig, om ej, när det gäller att skaffa jord åt småfolk från stora domäner, det *borde ofta vara en riktig princip att ersättningen ej bestämmas högre än, vad den store jordägaren själv kan anses hava utgivit för markstycket*. I Norrlandskommittens förslag stadgades, att lösen skulle utgå efter vad jord av lika beskaffenhet och godhet i orten i »allmänhet gäller», men i en reservation till betänkanudet tillades härtill följande ytterligare begränsningar: »Vid uppskattning av inägor och skogsmark får i allmänhet ej tagas hänsyn till deras värde för jordbruksändamål, utan endast till vad de kunna anses värda såsom skogsmark. Tillika bör vid bestämmandet av lösen för såväl inägor och skogsmark som åbyggnader jämväl fästas skäligt avseende å de utgifter eller kostnader, ägaren i verkligheten kan antagas hava fått vidkännas för desamma förvärvande.» Detta motiverades i reservationen sålunda: »Den nu gällande expropriationslagen har genom sina bestämmelser och sin tillämpning skapat den allmänna föreställningen, att expropriation är en dyr sak, och att ägarna av det, som exproprieras, böra skörda betydande vinst av expropriationen. Detta förhållande synes kunna förklaras därav, att lagen avser att för det allmännas eller för bärkraftiga enskilda företags räkning exproprieras även från småfolk deras egendom. Här däremot gäller det att från förmögna bolag exproprieras mark åt obemedlade arbetare. Detta gör en betydlig skillnad. Vidare är att märka, att det nu gäller att från bolagen exproprieras odlingsmark, som de själva ej kunna nyttiggöra för samhället och därför ej äga rättighet att besitta. Det inträder här ett förhållande snarlikt det, som föranlett, att det medgivits inmutningsrätt till malmfyndigheter å annans mark. Man bör också särskilt erinra sig, att vid trävaruindustriens inköp av hemman, förr såväl som nu, sällan beräknats något pris för inägor som sådana eller för åbyggnader eller för markens odlingsvärde, utan det är den skogsbördiga markens areal och duglighet för skogsväxt samt den växande skogens värde, vartill tages hänsyn. Med hänsyn till dessa förhållanden och till ändamålets sociala betydelse, synes staten billigtvis kunna göra anspråk

på, att marken avstås utan särskild vinst för jordägaren; och kan därvid ifrågasättas, om ej hänsyn jämväl bör tagas till det låga pris, varför hemmanet i största antal fall förvärvats.»

Uti de väckta riksdagsmotionerna om social expropriation har likaledes anmärkts och även framställts yrkanden om att stadganden måtte införas, att någon oförtjänt vinst under inga förhållanden beredes den store jordägaren.

Slutligen är även för den sociala expropriationen av betydelse, vad som enligt den allmänna expropriationslagen skall *menas med »egendomens värde» i allmänhet*. Enligt gällande lag är värdet som sagt vad jord av enahanda beskaffenhet i orten »högst gäller». I skogskommitténs betänkande av år 1909 föreslogs jordlösen för expropriation i visst fall av vanskött skogsmark till vad jord av lika beskaffenhet »lägst skattas må». Norrlandskommittén bestämde värdet till vad jord av lika beskaffenhet och godhet i orten »i allmänhet gäller», vilket väl i stort sett motsvarar det nu framlagda förslagets uttryck.

En förhöjd ersättning utgår enligt ett par specialförfattningar. I 1880 års förordning om jordägares rätt över vattnet å hans grund stadgas, att jord, som i visst fall genom uppdamning sättes under vatten eller skadas, skall ersättas med »fulla värdet och hälften därutöver». Detsamma gäller skada, som genom dambyggnad tillskyndas fiske. Lagen av år 1902 om elektriska anläggningar stadgar den strängaste ersättningsskyldigheten. Därest jord, som enligt nämnda lag avstås, användes för annans räkning än kronans, skall nämligen förhöjning i ersättningen äga rum med hälften av det belopp, som jämlikt de i 1866 års förordning stadgade grunder skall utgå. Av intresse är emellertid, att denna författning i ersättningsfrågan gör skillnad på de ändamål, den avträdde jorden skall tjäna. De statliga ändamålen ha, som man ser, ansetts böra vidkännas en lindrigare utgift. Ansatser å andra sidan till ett erkännande, att ersättning bör utgå efter billigare grund än den nu allmänt gällande, förekomma också redan i lagstiftningsarbetet. För städerna innehåller sålunda lagen angående stadsplan och tomtindelning den nya bestämmelsen, att ägare av tomt vid gata, som finnes upptagen i stadsplan och icke upplåtits till allmänt begagnande, skall vara skyldig ersätta samhället värdet av gatumarken utmed tomten intill gatans mitt, dock ej till större bredd än nio meter.

Enligt gällande lag liksom enligt det nu framlagda lagförslaget skall det egendomsvärde, från vilket man har att utgå, bestämmas för varje särskilt fall efter expropriationsnämndens fria uppfattning. Förslaget inför här till iakttagande en särskild hänsyn blott till värdestegring i följd

av själva det företag, för vilket expropriation skall äga rum. Detta leder, fränsett obehörig vinst för jordägaren i ovannämnda speciella avseenden, fortfarande till mycket godtycke och lämnar utrymme för allehanda försök till jordocker. Det naturligaste vore kanske att fastslå i lagen såsom utgångspunkt det officiella taxeringsvärdet, varifrån skulle få göras avvikelser i de fall och till de belopp, som lagen närmare uppräknade. Ett fastställande av jordlösen på grundval av taxeringen skulle ännu rationellare kunna genomföras, ifall taxeringen skilde mellan jordvärdet och markens värde på grund av nedlagt arbete och omkostnader. Denna tanke lär vara realiserad på Nya Seland och framföres även i de danska husmännens bekanta Kögeresolution.

Beträffande *förfogandet över den jord, som av staten exproprieras*, synes det ligga i sakens natur och vara för dess vidare ändamålsenliga framförd oundgängligt, att jorden genom den av staten anordnade expropriationen även i första hand tillfaller staten. När det sedan gäller spörsmålet om upplåtelsesättet, synes det oss vara tämligen likgiltigt, vilka former användas, blott de tjäna det sakliga innehåll, som är oeftergivligt, och detta är dels ett betryggande av besittningshavarens verkliga rätt och dels ett betryggande av ändamålets bestånd. Det är en svår fråga att finna former, som tjäna dessa båda ändamål, och de hava hittintills aldrig på ett fullt tillfredsställande sätt upptäckts. I England med sin långa erfarenhet av olika expropriationslagar för socialt ändamål har man dock numera kommit till den insikten, att småbrukarna finna sig både vid starten och i längden bäst till rätta med att det allmänna behåller äganderätten till den exproprierade jorden, liksom givetvis detta också är den tryggaste utvägen för att för framtiden bevara det ändamål, för vilket det allmänna nedlagt så mycken omtanke och omkostnader. Enligt 1907 års engelska lag får statens jord på grund av dessa erfarenheter och till skillnad mot vad förut gällt icke säljas men väl utarrenderas för småbruksändamål. Man må ock besinna, att det nu ej vidare är fråga om utarrendering utan eftertanke efter det gamla systemet. Det nya betraktelsesätt, som slagit igenom i England och även hos oss med antagandet av en lag om social expropriation kommer att göra sig gällande, återgives av professor Steffen i hans framställning för emigrationsutredningens räkning av lagstiftningens rörande småbruk och jordlotter i England sålunda: De blivande småbrukarna som ej ha eget kapital nog för att köpa jorden och ej vilja belasta sig med kapitallån, motsvarande jordens saluvärde, hava möjligheten att bliva arrendatorer på kommunernas eller statens jord och att bliva behandlade enligt den *socialpolitiska* principen om småbrukens samhälls-

gagnelighet i stället för enligt den *privatekonomiska* principen om största möjliga penningvinst åt jordägaren och ett godtyckligt utövande av jordäganderätten i överensstämmelse med en enskild jordägarefamiljs skiftande intressen och åskådningssätt.»

Det hemställas alltså,

att förenämnda motivering måtte beaktas vid bedömandet av yrkandena i motionen nr 271 med anledning av propositionen nr 22 angående expropriationslagstiftning.

Stockholm den 3 februari 1917.

Carl Lindhagen.

Sven Persson.

